

Arrest

nr. 104 903 van 13 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noorse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 januari 2013 tot weigering van verblijf met meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien synthesesememorie.

Gelet op de beschikking van 26 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende 24 juli 2012 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende. Op 15 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster nam op 25 januari 2013 kennis van deze beslissing. Dit is de bestreden beslissing.

“Reden van de beslissing :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene heeft de aanvraag gedaan als werknemer / werkzoekende (artikel 40 §4, 1° van de wet van 15-12-1980).

Tot staving van haar aanvraag heeft zij een attest van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB dd. 03.10.2012 voorgelegd, samen met een vacaturebericht, een inburgeringscontract dd. 06.09.2012 en tot slot, een arbeidsovereenkomst onder het stelsel van gesubsidieerd contractuele voor arbeiders van landen binnen de Europese Unie.

Dit contract werd op 05.11.2012 gesloten tussen betrokkene en 'Solidariteit voor het Gezin', en is ingegaan op 12.11.2012, voor onbepaalde duur met wekelijkse prestaties van 20 uren.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat zij officieel tewerkgesteld was bij deze werkgever van 12.11.2012 tot 23.11.2012.

Uiteraard kan betrokkene het verblijfsrecht als werknemer niet bekomen op basis van 2 weken tewerkstelling gedurende een periode van bijna 6 maanden (vanaf indienen bijlage 19), daar zij, ten eerste niet meer tewerkgesteld is en, ten tweede, deze tewerkstelling als marginaal dient beschouwd te worden (artikel 50 §2, 1° van het KB van 08.10.1981).

Ook als werkzoekende voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te bekomen. zij toont weliswaar aan ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB, maar nergens uit het dossier blijkt dat zij ook een reële kans op tewerkstelling heeft. Sedert het indienen van de aanvraag heeft zij slechts 2 weken tewerkstelling kunnen bekomen. Deze tewerkstelling was daarenboven een gesubsidieerde tewerkstelling.

Via de GESCO-projecten wil de Vlaamse overheid arbeidsplaatsen scheppen in de niet- commerciële sector met het doel langdurige en meestal laaggeschoolde werkzoekenden, die moeilijk aansluiting vinden op de arbeidsmarkt, meer kansen te geven. Tot deze doelgroep behoren zij die 6 maanden uitkeringsgerechtigd volledig werkloos zijn of niet-werkende

werkzoekenden, de leefloner/begunstigde van de sociale bijstand, degenen die 1 dag uitkeringsgerechtigd volledig werkloos zijn of niet- werkende werkzoekenden indien kansengroep of knelpuntberoep.

De tewerkstelling die betrokkene bekomen had was van die aard dat ze niet als een tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt kan beschouwd worden. Bijgevolg bewijst deze tewerkstelling ook helemaal niet dat zij een reële kans heeft op een tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt, wel integendeel

Uit het administratief dossier blijkt enkel dat de betrokkene een vacature van een GESCO tewerkstelling heeft voorgelegd en vervolgens 2 weken een tewerkstelling van dergelijke aard doorlopen heeft.

Betrokkene kan het verblijfsrecht als werknemer of werkzoekende overeenkomstig artikel 40 § 4, 1° niet verkrijgen, vanwege de aard van de aangeboden tewerkstelling. De EU richtlijn 2004- 38 is dienaangaande zeer duidelijk: voor zover EU burgers zich wensen te vestigen in het kader van een economische activiteit en/of daadwerkelijk een reële kans op tewerkstelling hebben kan toepassing gemaakt worden van het 'vrij verkeer'.

Het is echter niet de bedoeling dat een EU burger die niet terecht kan op de reguliere arbeidsmarkt eerst moet ondersteund worden door het gastland, bvb. Aan de hand van der gelijke tewerkstellingen, in de hoop dat zij nadien wel terecht zou kunnen op die reguliere arbeidsmarkt.

Het feit dat betrokkene een inburgeringscontract heeft, biedt eveneens geen reële kans op tewerkstelling.

Er blijkt onder meer uit dat betrokkene de Nederlandse taal nog niet of niet voldoende machtig is wat eveneens afbreuk doet aan haar tewerkstellingskansen.

Gezien betrokkene op geen enkele manier voldoet aan de voorwaarden, dient de aanvraag van een verklaring van inschrijving dan ook geweigerd te worden.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

"Eerste middel : schending van Richtlijn 2004/38 van de Europese Unie inzake vrij verkeer voor burgers van de EU en hun familieleden en de artikelen 40 en 42 bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

1. Verzoekster geniet de Noorse nationaliteit en is lopende de maand juli 2012, samen met haar drie kinderen, afgereisd naar België. Op 24.07.2012 heeft verzoekster een aanvraag van een verklaring van inschrijving ingediend bij de bevoegde diensten van Stad Kortrijk. Hierbij legde verzoekster een attest van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB samen met een vacaturebericht, een inburgeringscontract en een arbeidsovereenkomst met 'solidariteit voor het gezin' voor. Verzoekster kan begrijpen dat het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan bepaalde voorwaarden wordt gekoppeld, doch het doel van de Richtlijn voornoemd mag evenwel niet in het gedrang komen. Verzoekster verklaart zich nader: (...). Artikel 42 bis van de wet van 15.12.1980 - welke de uitvoering

van artikel 7 van de betreffende Europese Richtlijn is - stelt dienaangaande: (...). Verzoekster had een contract van onbepaalde duur afgesloten, doch aan dit contract werd een einde gesteld door haar werkgever, nog tijdens de proefperiode, vermoedelijk daar zij haar zwangerschap - en meer bepaald het ver gevorderd stadium ervan - had verzwegen. Verzoekster maakt(e) derhalve kans op een tewerkstelling op de arbeidsmarkt alhier. (cfr het beste bewijs is toch dat zij reeds een contract van onbepaalde duur kon afsluiten !!) Bij nalezing van de bestreden beslissing dient verzoekster evenwel tot de vaststelling te komen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik naar de zeer specifieke situatie van verzoekster verwijst en derhalve geen rekening houdt met de bepalingen van artikel 7 van de Europese Richtlijn 2004/38 en artikel 42 bis van de wet van 15.12.1980.

2. In zijn nota met opmerkingen laat verwerende partij gelden dat verzoekster zich niet kan beroepen op de Richtlijn 2004/38/EG. Hierbij verwijst verwerende partij naar het gegeven dat voornoemde Richtlijn in de Vreemdelingenwet wet werd geïntegreerd. Verwerende partij laat voorts gelden dat verzoekster een aanvraag tot verklaring van inschrijving heeft ingediend als werknemer / werkzoekende zodat verzoekster dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij meent dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat in casu grondig en zorgvuldig werd nagegaan of verzoekster wel degelijk voldeed aan de door voornoemd artikel gestelde voorwaarden. Ten slotte merkt verwerende partij op dat verzoekster zich niet dienstig kan beroep op artikel 42bis van de Vreemdelingenwet daar verzoekster nimmer een verblijfsrecht had bekomen. Verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij nogal kort door de bocht gaat bij de analyse van de wettelijke bepalingen ter zake.

Verzoekster betwist niet dat zij op 24.07.2012 haar aanvraag heeft gedaan als werknemer/ werkzoekende (artikel 40, § 4, 1° Vreemdelingenwet). Steeds heeft verzoekster de nodige documenten voorgelegd. Zo legde zij haar aanvraag voor : een attest van inschrijving bij de VDAB samen met een vacaturebericht, een inburgeringscontract en een arbeidsovereenkomst met 'solidariteit voor het gezin'. Verzoekster was nog maar sedert juli 2012 op het grondgebied van het Rijk en toch kon zij reeds een arbeidsovereenkomst voorleggen !!!

Verzoekster ontkent niet dat zij op het ogenblik van het aangaan van de arbeidsovereenkomst reeds zwanger was. Nog tijdens de proefperiode werd evenwel door de werkgever van verzoekster een einde gesteld aan het arbeidscontract. Vermoedelijk daar zij haar zwangerschap, meer bepaald het ver gevorderd stadium ervan (verzoekster is op 07.02.2013 bevallen), had verzwegen.

Gelet op de geschetste chronologie moge derhalve duidelijk zijn dat verzoekster een zeer reële kans maakt op een tewerkstelling op het grondgebied van het Rijk (cfr bewoordingen van artikel 40§ 4,1° vreemdelingenwet). Met de zeer specifieke omstandigheid van verzoekster (cfr zwangerschap waarvan verwerende partij wel degelijk weet kon hebben gelet op deze laatste rustende zorgvuldigheidsplicht en welke het einde betekende van de afgesloten arbeidsovereenkomst, onmiddellijk gevonden hebben van een arbeidsplaats) hield verwerende partij op geen enkel ogenblik evenwel rekening. Verzoekster meent derhalve dat wel degelijk door de genomen beslissing haar recht van vrij verkeer in het gedrang is gekomen ! Verzoekster volhardt dan ook."

2.1.2. Verzoekster acht de opgeworpen rechtsregels geschonden doordat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van de bestreden beslissing zou zijn voorbijgegaan aan het doel van de richtlijn 2004/38/EG. Verzoekster is de mening toegedaan dat zij alhier kans maakt op tewerkstelling.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoeksters concrete situatie heeft geoordeeld dat aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.

Verzoekster heeft een aanvraag tot een verklaring van inschrijving ingediend als werknemer/werkzoekende, zodat zij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Artikel 40, § 4,1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; ”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op zes maanden tijd slechts twee weken tewerkstelling kan aantonen, waarbij daarenboven dient te worden opgemerkt dat het een gesubsidieerde tewerkstelling betrof, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat deze tewerkstelling niet kan beschouwd worden als tewerkstelling op de reguliere markt.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding overweegt tevens terecht dat het “vrij verkeer van werknemers”, niet impliceert dat een EU-burger die niet terecht kan op de reguliere arbeidsmarkt eerst moet ondersteund worden door het gastland en derhalve tot verblijf dient te worden gemachtigd. Verzoekster kan derhalve niet dienstig voorhouden dat haar recht van vrij verkeer door de bestreden beslissing in het gedrang zou komen.

In zoverre verzoekster betoogt dat een einde werd gesteld aan de arbeidsovereenkomst, “vermoedelijk” omwille van het feit dat zij haar zwangerschap zou hebben verzwegen, laat de Raad vooreerst gelden dat verzoekster dit element pas voor de eerste maal aanhaalt in het kader van onderhavige procedure, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding hier uiteraard geen rekening mee heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Bovendien kan enkel worden vastgesteld dat verzoeksters beschouwingen hypothetisch zijn, omdat zij niet aantoont dat inderdaad omwille van haar zwangerschap een einde zou zijn gesteld aan haar tewerkstelling. Het betoog van verzoekster dat de gemachtigde wel degelijk weet kon hebben van haar zwangerschap “*gelet op deze laatste rustende zorgvuldigheidsplicht*”, doet niet af aan voorgaande vaststelling. Verzoeksters ongestaafde beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RvS 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen. Het loutere feit dat verzoekster een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding volstaat uiteraard geenszins om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te kunnen leiden.

De Raad laat nog gelden dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op artikel 42*bis* van de vreemdelingenwet, aangezien voormelde bepaling betrekking heeft op de beëindiging van het verblijfsrecht van een burger van de Unie, terwijl *in casu* dient te worden opgemerkt dat verzoekster nog geen verblijfsrecht had bekomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“Tweede middel : schending van het evenredigheidsbeginsel.

1. *Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoekster, de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoekster. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II). Dat is in casu het geval. Verzoekster verwijst dienaangaande naar de specificiteit van haar situatie zoals supra uiteengezet. In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerder ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te nemen. Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor de weigering (of beëindiging) van het verblijfsrecht de Dienst Vreemdelingenzaken een evenredigheidstoets dient uit te voeren. Toets welke er in bestaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken alvorens het verblijfsrecht te weigeren steeds dient rekening te houden met alle elementen van het dossier :de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst. In casu heeft verzoekster zich sedert haar vestiging op het grondgebied van het Rijk goed geïntegreerd (lessen Nederlands, inburgeringscontract, school laten lopen van haar minderjarige kinderen) en wenst zij haar verder leven alhier uit te bouwen. Verzoekster kon in de korte tijdspanne welke zij reeds op het grondgebied vertoeft daadwerkelijk een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur in de wacht slepen waaraan evenwel enkel en alleen een einde werd gesteld door het gegeven dat zij zwanger was! Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.*

2. *In zijn nota laat verwerende partij gelden dat de beschouwingen van verzoekster geen afbreuk doen aan de gedegen overwegingen van de bestreden beslissing. Verwerende partij blijft er op hameren dat verzoekster een aanvraag van de verblijfskaart van verklaring van inschrijving heeft ingediend, als werknemer/werkzoekende en derhalve dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 van de Vreemdelingenwet alsmede dat beslissing er in casu gekomen is na een grondig en zorgvuldig onderzoek.*

3. *Verzoekster kan deze zienswijze van verwerende partij geenszins bijtreden. Verzoekster ontkent geenszins de bewoordingen van artikel 40 Vreemdelingenwet. Feit is evenwel dat er in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor de weigering (of beëindiging) van het verblijfsrecht de Dienst Vreemdelingenzaken een evenredigheidstoets dient uit te voeren. Toets welke er in bestaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken alvorens het verblijfsrecht te weigeren steeds dient rekening te houden met alle elementen van het dossier :de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst. In casu heeft verzoekster zich sedert haar vestiging op het grondgebied van het Rijk goed geïntegreerd (lessen Nederlands, inburgeringscontract, school laten lopen van haar minderjarige kinderen) en wenst zij haar verder leven alhier uit te bouwen. Verzoekster kon in de korte tijdspanne welke zij reeds op het grondgebied vertoeft daadwerkelijk een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur in de wacht slepen waaraan evenwel enkel en alleen een einde werd gesteld door het gegeven dat zij zwanger was! Nergens uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de staatsecretaris rekening heeft gehouden met deze elementen. Voorhouden zoals verwerende partij dit doet in haar nota als zou rekening gehouden zijn met alle elementen die verzoeksters situatie daadwerkelijk kenmerken tart werkelijk iedere verbeelding. Verzoekster volhardt dan ook ten stelligste.”*

2.2.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster heeft een aanvraag van de verblijfskaart van verklaring van inschrijving ingediend, als werknemer/werkzoekende. Aldus kan verzoekster niet dienstig betwisten dat zij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 van de vreemdelingenwet. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding rekening werd gehouden met alle elementen die verzoeksters situatie daadwerkelijk kenmerken, doch dat diende te worden besloten dat niet is voldaan aan de voorwaarden om verblijfsrecht te verwerven als werknemer/werkzoekende.

Het loutere feit dat verzoekster zich goed zou geïntegreerd hebben in het Rijk en hier haar leven verder zou willen uitbouwen, doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeksters betoog dat zij een reële kans op tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt aannemelijk kan maken, overtuigt niet, gelet op het feit dat zij tijdens haar verblijf in België slechts twee weken tewerkstelling kan aantonen, die daarenboven via de GESCO-projecten van gesubsidieerde arbeid werd verkregen. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat voormelde tewerkstelling helemaal niet bewijst dat verzoekster een reële kans heeft op een tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt.

Het evenredigheidsbeginsel eist dat er een redelijke verhouding moet bestaan tussen het doel en de daartoe aangewende middelen. In het kader van het administratief recht heeft de term evenredigheidsbeginsel betrekking op het vereiste dat er een evenwichtige belangenafweging door de overheid moet plaatsvinden. De overheid moet bij haar optreden, beleidsmatig en *in concreto*, zorgvuldig nagaan welke maatregelen het meest passend zijn om de gewenste doelstellingen te bereiken. Daarbij mogen de nadelige gevolgen van de maatregelen voor belanghebbenden niet onevenredig in verhouding staan tot het nagestreefde doel.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Mede gelet op voorgaande bespreking, blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan:

“Derde middel: Schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van p.m. art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsmede van het redelijkheidsbeginsel

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. De litigieuze beslissing dd. 15.01.2013 uitgaande van verwerende partij bevat weliswaar een motivering in rechte (verwijzende naar art. 51 § 2 tweede lid van het KB van 08.10.1981) en in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden hierbij verwijzend naar het feit dat verzoekster niet zou aantonen een reële kans te maken op tewerkstelling alhier. Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn. De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609). De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In de rechtsleer (cfr www.vreemdelingenrecht.be) wordt, wat de toepassing betreft van artikel 40 VW, telkenmale gesteld dat voor de weigering van het verblijfsrecht, de DVZ een evenredigheidstoets dient uit te voeren. Met andere woorden, de DVZ moet alvorens het verblijfsrecht te weigeren rekening houden met ALLE elementen van het dossier : de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, tegenover de bindingen met het land van herkomst. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld (cfr supra) heeft verzoekster zich alhier goed geïntegreerd, kon zij een arbeidscontract van onbepaalde duur in de wacht slepen

waaraan een einde kwam enkel en alleen door haar medische toestand (sic zwangerschap). Het verwerven van een arbeidsplaats behoort zeer zeker tot de reële kansen voor verzoekster. Het moge derhalve duidelijk zijn dat wel degelijk aan de wettelijke voorwaarden nopens het houden van een verblijf van meer dan drie maanden voldaan is en de beslissing derhalve niet afdoende is gemotiveerd. Zelfs al zou aan de wettelijke voorwaarden niet voldaan zijn, dan nog meent verzoekster terecht te kunnen stellen dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Verzoekster verwijst hierbij expliciet naar de evenredigheidsoefening welke verwerende partij dient te maken (cfr supra). Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoekster heeft levensgroot is; dat zij hier in België mag blijven en haar verder levens mag ontwikkelen. Dat verzoekster hier verder mag verblijven weegt helemaal niet op tegen welk belang dan ook dat de verwerende partij zou hebben. Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

2. In zijn nota blijft verwerende partij dienaangaande enkel en alleen maar herhalen dat de staatssecretaris tot de bestreden beslissing is gekomen na een gedegen onderzoek en dit ook zo motiveerde.

3. Zoals reeds blijkt onder de bespreking van de voorgaande middelen kan verzoekster zich geenszins vinden in deze stellingname van verwerende partij. Gelet op de eerder beperkte weerlegging aan de zijde van verwerende partij meent verzoekster te kunnen volstaan met hetgeen supra werd geponeerd nopens de bespreking van de voorgaande middelen van verzoekster. Verzoekster volhardt dan ook ten stelligste."

2.3.2. De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS 4 juli 1996, nr. 60.751, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass. 10 januari 1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: RvS 18 november 1993, nr. 44.948, Arr. RvS 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers afdoende met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

De Raad beklemtoont dat verzoekster een aanvraag van een verklaring van inschrijving heeft ingediend, als werknemer/werkzoekende. Verzoekster kan derhalve niet dienstig voorhouden dat zij tot verblijf dient te worden gemachtigd, nadat na onderzoek werd vastgesteld dat zij niet beantwoordt aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding rekening werd gehouden met alle elementen die verzoeksters situatie daadwerkelijk kenmerken, doch dat diende te worden besloten dat niet is voldaan aan de voorwaarden om verblijfsrecht te verwerven als werknemer/werkzoekende.

Het door de verzoekende partij aangevoerde redelijkheidsbeginsel is geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J.

DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State). Ter beoordeling daarvan mag enkel rekening worden gehouden met de in de akte zelf vermelde redengeving en niet met de gegevens en redenen die in dat verband in procedurestukken worden uiteengezet.

Het loutere feit dat verzoekster in België wenst te blijven en haar leven er verder wenst te ontwikkelen, doet geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan:

“Vierde middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht.

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen. Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn. Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit. Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen. Kortom de overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn. In casu - bij nazicht van de litigieuze beslissing van verwerende partij - dient verzoekster tot het besluit te komen dat niet zij enkel niet correct is in haar motivering (verzoekster kan wel degelijk alhier werk vinden op de arbeidsmarkt), doch dat verwerende partij zich nimmer de moeite heeft getroost, wanneer zij vaststelde dat een einde was gekomen aan het afgesloten arbeidscontract, om nader contact op te nemen met verzoekster en haar te verzoeken meer duidelijkheid te verschaffen. Wanneer verwerende partij zich deze kleine moeite had getroost dan had zij dienen vast te stellen dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de wettelijke voorwaarden (sic artikel 40/42 bis vreemdelingenwet). Verwerende partij verkoos evenwel alles op zijn beloop te laten om dan een weigeringsbeslissing te nemen. Dit niettegenstaande het gegeven dat wanneer verzoekster de website www.vreemdelingenrecht.be er op naslaat nopens de beslissingsmacht van verweerder uitdrukkelijk stelt : “Indien de DVZ het recht op verblijf niet erkent, krijgt de Unie burger een bijlage 20, al dan niet met een bevel om het grondgebied te verlaten. Alvorens het verblijfsrecht te weigeren meet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.” In casu heeft verwerende partij met geen één van deze elementen rekening gehouden. De situatie van verzoekster is nochtans zeer specifiek. Verzoekster verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld.

2. Verwerende partij laat in zijn nota dienaangaande gelden dat bij deze vorm van bevoegdheidsuitoefening de hoorplicht niet geldt. Verder laat verwerende partij gelden dat het in de eerste plaats verzoekster zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen ter staving van de aanvraag.

3. Verzoekster dient te erkennen dat in casu het horen enkel kan vereist zijn in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet noodzakelijk dat de verzoekster mondeling dient te worden gehoord, maar dat deze de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Wanneer men de website www.vreemdelingenrecht.be er op naslaat , wordt nopens de beslissingsmacht van verwerende partij uitdrukkelijk gesteld : “Indien de DVZ het recht op verblijf niet erkent, krijgt de Unie burger een bijlage 20, al dan niet met een bevel om het grondgebied te verlaten. Alvorens het verblijfsrecht te weigeren meet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland ” In casu heeft verwerende partij met geen één van deze elementen rekening gehouden noch zich verder willen bevragen dienaangaande ! Verzoekster volhardt dan ook ten stelligste.”

2.4.2. Verzoekster acht de opgeworpen rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van de bestreden beslissing geen contact heeft opgenomen met verzoekster om haar te verzoeken meer duidelijkheid te verschaffen.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend. De bestreden beslissing houdt slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekster en van haar aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. RvS 3 april 1992, nr. 39.156, Arr. RvS. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (RvS 2 april 1992, nr. 39.155). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook RvS 15 februari 2007, nr. 167.887, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Waar verzoekster voorhoudt dat zij wel degelijk zou voldoen aan de wettelijke voorwaarden van artikel 40 van de vreemdelingenwet, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Het vierde middel is ongegrond..

2.5.1. Verzoekster voert een vijfde middel aan:

"Vijfde middel : schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

1. *Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden. De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R.v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989). Uit hetgeen hierboven werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoekster een aanvraag van verklaring van inschrijving indiende. Steeds heeft verzoekster op correcte wijze gehandeld. De aanvraag werd op geen enkel ogenblik geweigerd door de gemeente en werd wel degelijk doorgestuurd naar de bevoegde diensten te BRUSSEL. Verzoekster mocht er van uitgaan dat, wat haar situatie betrof, dan alles in orde was. Pas na verloop van de voorgeschreven termijnen mocht verzoekster, als donderslag bij heldere hemel, een beslissing ontvangen waarbij gesteld werd dat zij niet voldeed aan de voorwaarden om te genieten van een het recht van verblijf van meer dan drie maanden. Met andere woorden, verwerende partij had bij verzoekster het vertrouwen gewekt dat alles in orde was nopens de door haar voorgelegde documenten. Dit te meer daar zij zich wel degelijk in een zeer specifieke situatie bevond (zwangerschap, goede integratie, voorleggen van een arbeidsovereenkomst) waaromtrent een evenredigheidssoefening dient te worden uitgevoerd. Verzoekster meent dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.*

2. *Verwerende partij laat dienaangaande gelden dat de beschouwingen van verzoekster ieder grondslag missen daar zij rederlijkerwijs had dienen te voorzien dat de aangebrachte bewijzen niet volstonden alsmede dat de staatssecretaris enkel rekening kan houden met de elementen zoals hij deze kent op het ogenblik van het nemen van de beslissing.*

3. *Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van algemeen bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Uw raad zal dienen vast te stellen dat staatssecretaris in casu de citeringen op www.vreemdelingenrecht.be (supra exhaustief aangehaald) loochent. Verzoekster volhardt dan ook ten stelligste."*

2.5.2. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar betoog dat zij ervan uit mocht gaan dat alles in orde was, nu zij niet aantoont dat is voldaan aan de voorwaarden tot verblijfsmachtiging als werknemer/werkzoekende. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag uitdrukkelijk werd verzocht om binnen de drie maanden bewijzen voor te leggen dat zij voldeed aan de voorwaarden om te worden ingeschreven als werknemer of werkzoekende.

Gelet op het feit dat door verzoekster slechts bewijs werd geleverd van twee weken tewerkstelling, terwijl zij evenmin een reële kans op nieuwe tewerkstelling aannemelijk maakte, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster had redelijkerwijs moeten voorzien dat de door haar aangebrachte bewijzen niet konden volstaan.

Terwijl andermaal wordt benadrukt dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar haar zwangerschap, omdat de gemachtigde hiervan geen kennis had gekregen bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat hiermee uiteraard ook geen rekening kon worden gehouden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Het vijfde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC